

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/759/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214720
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214720.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 7C/248/2012-98 zo dňa 24. februára 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi zaplataenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobeným navrhovateľom tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci navrhovateľa ako oprávneného vedenej súdnym exekútorom. Okresný súd z exekučného spisu vedeného u neho pod sp. zn. 17Er/3851/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom u neho podaná dňa 09.08.2010 a tejto žiadosti nebolo vyhovené a bola zamietnutá rozhodnutím zo dňa 21.09.2010. Na základe týchto zistení konštatoval, že v prejednaní a rozhodnutí veci Okresným súdom Martin ako súdom exekučným nedošlo k navrhovateľom tvrdeným priedňhom.

Ďalej okresný súd uviedol, že ak navrhovateľovi škoda vôbec vznikla, nemohla mu vzniknúť v príčinnej súvislosti s úradným postupom exekučného súdu, ktorý predchádzal rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti exekútora na vydanie poverenia. Takáto škoda mohla vzniknúť v príčinnej súvislosti s vydaným rozhodnutím, z čoho vyplýva, že logicky mohla vzniknúť ako následok rozhodnutia súdu. Navrhovateľ napadol síce predmetné rozhodnutie odvolaním, v odvolacom konaní však riadne nepokračoval a odvolanie zobral späť. Neprodukoval žiaden dôkaz, že by k zrušeniu tohto rozhodnutia došlo na základe iného opravného prostriedku.

V prípade, ak navrhovateľ chcel v konaní predložiť znalecký posudok, ktorý by reagoval na daný postup súdu z pohľadu medzinárodného práva, mal tak urobiť v exekučnom konaní v rámci odvolacieho konania, nie v prejednávanej veci. V súdnej veci opätovné preskúmanie postupu exekučného súdu a výsledku úvah súdu, teda uznesenia vydaného v exekučnom konaní by znamenalo neprípustné porušenie zásady dvojinštančnosti súdneho konania a preskúmanie právoplatného rozhodnutia v mimoriadnych opravných prostriedkoch, ktoré zákon v tomto prípade O.s.p. jediný pripúšťa. Navyše v súvislosti s dôkazným návrhom navrhovateľa na predloženie znaleckého posudku znalcom z odboru

právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo okresný súd poukázal na to, že právne záväzné akty uverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev a v Úradnom vestníku Európskej únie, sú v zmysle § 121 O.s.p. skutočnosťami, ktoré netreba dokazovať, a ktoré musí súd poznať v zmysle zásady iura novit curia.

O trovách konania prvostupňový súd rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že odporcoví, ktorý mal vo veci plný úspech právo na ich náhradu nepriznal, nakoľko odporca si tieto neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že prvostupňový súd postupoval nesprávne, keď vo veci pojednával a rozhodol podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. bez jeho prítomnosti, ako aj prítomnosti jeho právneho zástupcu napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol preto dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Takýmto postupom došlo zo strany prvostupňového súdu k degradácii zásady kontradiktórnosti a k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom. Nemohol sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Ďalej poukázal na to, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že vo veci koná a rozhoduje vylúčený sudca. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti takéhoto sudcu nemožno považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyslovený v skutkovo a právne obdobných veciach Krajskými súdmi v Trnave, Nitre a Prešove. Zdôraznil, že takáto rozhodovacia prax je zrejme aj z judikatúry Ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. Navrhovateľ ďalej namietal, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, čím bolo rovnako zasiahnuté do jeho práva na kontradiktórny súdny proces. Navyše, odporca sa nevyjadril k žalobnému návrhu, teda okresný súd mal vydať rozsudok pre zmeškanie postupom podľa ust. § 153b O.s.p.. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy, nakoľko v rovnakom rozhodnutí súd rozhodol aj o zamietnutí jeho žiadosti na prerušenie konania. Proti tomuto rozhodnutiu podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby, preto nebolo ešte právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Navrhovateľ nepovažoval za správne závery okresného súdu týkajúce sa nedôvodnosti ním uplatňovanej skutočnej škody ako aj nemajetkovej ujmy. V podrobnostiach uvádzal argumenty na podporu tohto svojho tvrdenia.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojím postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade jeho účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, respektíve sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení veci - § 118 ods. 2 O.s.p.. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia a námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezpredmetné. Najmä pokiaľ ide o jeho tvrdenie, že vo veci bolo rozhodované bez nariadenia pojednávania. Vo veci bol riadne určený termín pojednávania, na ktorý bol navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu predvolaný, zároveň mu bolo doručované aj vyjadrenie odporcu k žalobe, ktoré prevzal v rovnaký deň ako predvolanie. Nie je tak dôvodná jeho námietka o splnení podmienok vydania rozsudku pre zmeškanie z dôvodu, že odporca sa k žalobe riadne nevyjadril.

Navrhovateľ ďalej namietal, že vo veci rozhodol zaujatý sudca. Odvolací súd uvádza, že požiadavka nestrannosti súdu vyplýva tak z článku 46 ods. 1 v spojení s článkom 141 ods. 1 Ústavy SR, ako

aj z článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Aj keď neexistuje žiadne rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, môže v rámci podaného odvolania sám krajský súd, ako súd nadriadený posúdiť túto otázku samostatne. Krajský súd v skutočnosti, že škoda mala navrhovateľovi vzniknúť postupom okresného súdu, na ktorom vykonáva zákonný sudca funkciu sudcu, nevidí dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vecí. Uvedený záver o nevylúčení zákonného sudcu rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti. Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu SR (napr. I ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch. Ďalej nezodpovedá stavu vecí ani tvrdenie navrhovateľa o predčasnosti vydania napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že nenadobudlo právoplatnosť uznesenie o prerušení konania. Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd v meritórnom rozhodnutí nerozhodoval o prerušení konania .

Navrhovateľ sa v dôvodoch odvolania nedotkol hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobný návrh zamietol a to nepreukázanie nesprávneho úradného postupu, ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu uplatnenú navrhovateľom. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania vznesených námietok. Krajský súd preto nemal právny dôvod, ani možnosť zaoberať sa posúdením správnosti záverov okresného súdu o nenaplnení tejto podmienky, a to existencie nesprávneho úradného postupu. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek argumentáciu.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené (v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. je krajský súd viazaný konkrétnymi dôvodmi odvolania) a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 212 ods. 3 O.s.p.), potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.